

Cine ma

Nr. 5

Anul XXI(245)

Revistă a Consiliului
Culturii și Educației Socialiste
București, mai 1983

Munca activistului.

În centrul ei: Omul. Așa-i în viață.
Așa ar trebui să fie și pe ecran

O poveste pentru orice vîrstă:
Amintiri din copilărie
(regia Elisabeta Bostan)

Filmul pentru copii: un subiect și ordinea zilei, și nu numai a zilei de 1 iunie!

Harap Alb în 1965... Cîți tineri spectatori cu ar dori să-l vadă în 1983? (Florin Pădură în *De-aș fi... Harap Alb*, regia Ion Popescu Gopo)

Filmule pentru copii și tineret

O (prea) scurtă filmografie

- 1956 — *Felța mincinoasă*, regia Ion Popescu Gopo
- 1959 — *Poveste obșnuită, o poveste ca toate*, regia Ion Popescu Gopo
- 1961 — *Parăbă*, regia Elisabeta Bostan
- 1963 — *Năică (s.m.)*, regia Elisabeta Bostan
- 1963 — *Fanteze în major*, regia Savel Sticou
- 1965 — *Amintiri din copilărie*, regia Elisabeta Bostan
- 1965 — *De-aș fi... Harap Alb*, regia Ion Popescu Gopo
- 1966 — *Năică și harnaș (s.m.)*, regia Elisabeta Bostan
- 1967 — *Cine va deschide ușa?*, regia Gheorghe Naghi

- *Năică și veverița (s.m.)*, regia Elisabeta Bostan
- *Năică pleacă la București (s.m.)*, regia Elisabeta Bostan
- 1969 — *Tinerii fără bălnețe*, regia Elisabeta Bostan
- 1972 — *Săpeala căptânului Ion*, regia Aurel Mihalcescu
- 1973 — *Aventurile lui Babeleacu*, regia Gheorghe Naghi și Geta Doina Tarnavachi
- 1973 — *Veronica*, regia Elisabeta Bostan
- *Veronica se întorcuse*, regia Elisabeta Bostan
- *Plănușă* (serial TV), regia Francisc Munteanu
- 1974 — *Cheșarii* (serial TV), regia Andrei Biser

- 1975 — *Alarmă în Delta*, regia Gheorghe Naghi
- 1976 — *Mama*, regia Elisabeta Bostan
- *Măstăruț lui Nerodol*, regia Geta Doina Tarnavachi
- *Înșelăciuni*, regia Francisc Munteanu
- *Toate pinetele sus (serial TV)*, regia Măria Muraru
- 1977 — *Povestea dragostei*, regia Ion Popescu Gopo
- 1979 — *Măști*, cîine de circ, regia Sergiu Nicolăscu
- 1980 — *Dumbrăva minunată*, regia Gheorghe Naghi
- 1981 — *Fiii marelui*, regia Gheorghe Naghi
- *Maria Mirabela*, regia Ion Popescu Gopo
- *Săltămâncă*, regia Elisabeta Bostan
- *Un săltămâncă la Polul Nord*, regia Elisabeta Bostan
- 1982 — *Înșelăciuni*, regia Elisabeta Bostan

O privire în palmare

- *Marina ROMAN*
- *lata și cîteva (nu toate) dintre premiiile cucerite de filmele noastre pentru copii*
- Felța mincinoasă** — regia Ion Popescu Gopo
- Medalia de argint** — Damasac (1956)
- Marșul premii (Medalia de aur)** Teheran (1964)
- Serie Năică** — regia Elisabeta Bostan
- Marșul Premiu (Medalia de aur)** Teheran (1963)
- Premiul Pelajo d'Oro** — Giion (1966)
- Premiul de regie**, Cannes, Festivalul tineretului (1967)
- Medalia de aur** — Mar del Plata (1967)
- Medalia de bronz** — Moscova (1967)
- Marșul premii** — Mamma (1966)
- O poveste obșnuită, o poveste ca toate** — Basme (1959)
- Premiul „Pelajo d'Oro”** — Giion (1963)
- Premiul „Mășină de argint”** Bordighera (1965)
- Fanteze în major, regia Savel Sticou**
- Marșul premii** — Cannes, Festivalul tineretului (1965)
- Amintiri din copilărie** — regia Elisabeta Bostan
- Marșul premii „Sietta Viola”** — Osoe (1965)
- Premiul special al Juriului** — Göttingwald (1965)

1 iunie, ziua internațională a copilului

„Iom avea puțicu pe care reușim să-i creștem...”

Filmul pentru copii și tineret — lăsa un auz care — în perioada — nu se auză și 1 iunie ca să dea de gândi și de lucru cinemaulor noștri. Să profităm totuși de „Zua copilului” ca să reparam în discuție acest subiect mereu la ordine zilnic. Prin urmare „Pierși și copii”. Spectatori care nu știți numai „Spectatori”, ciși lista de mai sus. Ea și-a propus să cuprindă toate titlurile filmelor pentru copii din cinematografia noastră. Ce oportunități —

— **Ce spunem, stimate Elisabeta Bostan!**

— Da... Le știu pe toate. Cîi drept, nu e greu deloc să le știu pe toate, pentru că, deocamdată, s-au făcut mult prea puține filme pentru copii. O explicație? Filmul pentru copii e și nu numai greu de realizat, dar e și un gen cu totul deosebit. Ca să-l poți face nu-ți ajunge profesionalismul, îți trebuie și devoțiune, și iubire pentru ideea de copilărie în general și pentru ideea de film pentru copii în special.

— **Ce măști ai genului aji amintii, în acest serm?**

— Nici pe plan mondial lista celor care s-au dedicat filmelor pentru copii nu e prea lungă. În ceea ce mă privește, mi lăsi la amintiri, mereu, pe Disney... apoi căli Kahlina și Trive, sovietcii Pușko și Gramatikov, maghiarii Palcsu și cam alții.

— **Alți cușerei zăd în preț la teatrului Internațional, aji fost învațată în serm de jur, din Spania pînă în Japonia, întrebarea de 1 iunie: un maestru și filmul pentru copii și mai aduce aminte de primele-ți experiențe de spectator-copil?**

— Cum nu! Aveam 3—4 ani și mergeam cu mama și cu tata la cinema, de atunci am rămas cu toate filmele lui Disney în cap! Era face parte din senzițiile prime ale copilăriei mele, împreună cu fugele di atunci care au rămas cei mai aji și cu florile cîmpului din curte, care au rămas cele mai mari... Toate filmele mele e-au înrîndit din amintirea celor senziții mîntre sub luoa copilărie.

— **Cîi cînd a hălărit copilul-cinșii să devină cinești?**

— Cînd a hălărit copilul-cinșii să devină cinești?

— **Dintodeaunul? Și apoi, cînd am mai scris și eram elev de liceu la Piața Neamș am avut o discuție la CNC — era se chema pe atunci: Centrul Național de cinematografie — în care întrebam cum pot deveni regisor de film. Norocul meu a fost că scrișoarea a ajuns la Victor Iliu, care mi-a și răspuns, e cu mine lu! Și apoi, într-o zi, am venit de una singură la București, îmbrăcată în uniformă, să-l caut pe Iliu E. E întregii povești, dar n-o lasăm pe ată dată... (Privilegiul reporterului față de cîșilor e că ată nu așteaptă, ci imediat, o foarte interesantă poveste, pe care promit să o scriem în viitorul apropiat).**

— **Aveți o „Jornulă preterată” a filmului pentru copii?**

— **Baumul Cred** în beam, în puterea lui formală de bichare a imaginației și de catalizator a frumuseții, binelui, adevărului. Baumul românesc e de o frumusețe unică, poate doar în basmul norocul mai înfrînt și timbru ală de profund și de adevărat. Dar nu mă speroș numai la acest gen de film pentru copii. Cred că în fel de binevenite ar fi, mai ales că vîrne foarte puține, filmele de actualitate pentru copii, sau filmele de aventură pentru copii, sau, de ce nu, comedie pentru copii.

— **Și cine să le facă?**

— **Cei care se prișco și care se devotază filmului pentru copii.** De plidă, lăsa, în momentul de față trei regizori — Gheorghe Naghi, Oritiana Nicolăscu, Maria Calles Dinac — lucrăză filme pentru copii.

— **Care oportunități este evenimentul cel mai fericit în istoria cinematografului nostru pentru copii din ultimii ani?**

— **Datăz din vîrta trecutului.** Festivalul biennial al filmului pentru copii de la Piața Neamș. Un prișco de confruntare a creatorilor și de întîrire micilor marie publice, care să sperăm, va stimula și creșterea producției de filme pentru copii.

— **4 case de filme a cîi un film pentru copii pe an, fac — ar fi un film nou pentru fiecare noșă adreă a teatrului. De pe lângă inițiativa festivalieră cu publicul, dumnevoastră și cu de întîrșii de spectatori.**

Chiar și vind cu-asa cîștut pentru interviu erați la cînd v „Mama” și „Săltămâncă”.

— Da, și lini pur mare naștă în Direcția difuzării, de la Centrala ROMANIA film, să organizeze cât mai multe proiecte speciale cu filme pentru copii în toate colțurile țării. E un lucru de o extraordinară importanță: vom apăia ec, publicul pe care reușim să-l creștem. Filmele și educația cinematografică din copilărie mă marchează pe tot restul vieții. Copii știți nu numai spectatorii de o receptivitate maximă, nu numai extrame „modelabili”, dar și neșcurător de sinceri și inegalabili de spontani. Nicu un public nu scrișgine cu altă vechime, neadevărat! Temperatura unei săli de copii egează în justă diagnosticul oricui croniciș. Și apoi, după o viziorean, numai cine n-a fost niciodată într-o asemenea săli nu-și poate închipui cîte întrebări înșese din toate părțile, cîte de pasionați, de asțioși, de iubitori de film sînt copiii Acum, de la Brașov, nu ut o țesță de vreo 14—15 ani, bubbă, cu nește ochi mari, arzători, volă ată aște lu, tot, tot despre „cum se face un film”. Probabil că șteea de cunoaștere pe față și mi-a impus. Bruce, m-am simțit parțial obligată față de această țesță și m-am gîndit că și eu, fi puș, de altă ori, în copilărie, asemenea întrebare, într-o săli de cinema, și-aș fi arut cîu! Și beam propuș copilor, atunci la Brașov, împreună cu scenarista Vasilia Ibrăie, cîteva li speranțe de fapt, ideile, le-am propus să încerce să scrie chiar ei — despre întîmpări, despre oameni, probleme, cîte li interesază, poate vom alege să aduc un scenariu... Și, o altă idee care în foarte mult înfrîșgare unor săli de cinema destinate exclusiv copilor și specializate în educarea lor cinematografică.

— **Agadar, un fel de cinematoc pentru copii?**

— **Exact. Cu expoziții în holuri, cu discursuri cu muzica filmelor, cu cărți, cu conferințe, cu întîrșii cu realizatori și, bineînțeles, cu filme pentru copii obligată care ar trebui să circule să fie vizuate de fiecare nouă generație și nu să zădă în Arhivă. Mare bucurie a creatorului de film pentru copii nu e să întore în cineva palmarșului, ci să întore în sufletul și în marșul de înțelegere, în farmila (bune) pentru copii nu îmbrățese niciodată!**

Eugenia VODA

M.R.

No în gura balenelor albe, ci într-o rachetă albă: **Emanoil Petruș** plus elevii: **Yvonne Cecea, Adrian Vilcu, Mihai Pavelovici, Tatiana Spasanu, Mircea Velisar, Radu Nicolae** în Racheta albă.

Între două filmări

La vârsta căreșarilor

— Am auzit — îl spun unuia din puștii de pe platou — că nidi nu mai e nevoie de electronni, cum se defectază ceva pe aici tu, rezolvă, rezolvă!

— Da, și ce va să pare așa de extraordinar? —
— Mă se pare. Dacă în film te-ai gândit vreodată să joși?

— Nu vreau să vorbim! M-am născut și mă dau întoturi! M-am gândit să figur că m-am gândit!

— Deși nidi vorbă de interviu. Cine-l te ia interviu? Dacă vrei să ști, interviu făcând de-a cu rezoluția, cu **Cristiana Cincilă** așa că știu tot. Că serialul se cheamă **Racheta albă** și are cinci episoade, deci cam doi-trei filme mara în loc, că nu sfințișe șase cireșari, superactivități, că sfințișe alții din vreo 5000 de copii, că sfințișe grozavi și ci sfințișe și ci dămeți, că pe operator îl cheamă **Sorin Reșcu**, pe inginerul de sunet **Bujor Șpiru**, pe scenograful **Dumitru Gheorghe** și dacă mai vrei să ști am mai făcut un interviu și cu **Emanoil Petruș**, care mi-a spus că a pentru prima oară când joacă alături de copii, și mi-a

Înainte de „motor!”

Jurnal la 12 ani

„Acet jurnal este secret. Cine-l citește e un mășcar.” Ca să fie și mai sigur, Zucc a scris acest jurnal în copertile unei cărți. În custodia acestor precăuțuri, jurnalul e găsit răscolit, și o mare parte din el „vizualizat” pentru că Zucc, la 12 ani — este eroul de film, pentru că filmul începe într-un moment dificil, când Zucc a fugit de acasă și un lucrător de mușie încercă să-l ducă de acasă! La început dice, Zucc este „un caz” — un dozor — **Arluneza Zucc**. „Titlu — spune revista **Cineaste** — **Magdy** poate induce în pensare. Păste nu propune o acțiune senzațională nu înțelegă — recuțe de gen: senzații, pisme false... Este o poveste simplă, o frântură din viața ce se desfășoară în jurul nostru... adă, țel sau mîine. În București sau în oricare alt oraș al țării. Eroul sfinți și o oameni obișnuți. Zucc, un puști de 12 ani, voințar, sensibil, cu maxii adesea imprevizibile — dacă sînt judecate prin optica adulților — are în lui, surprinzător în momentul de față de a-și „refuza” viața: un bărbat careosea asupra cărui s-a oprit elegența și, în speranța că va fi acceptat de Zucc, un vecin cărui „zumscaedier” mîncășe obuzitate și egocentratism; colegii și prietenii lui Zucc

„Sennal” „Animafilm”

„Șahia”
Temp...
transportat în spațiu

O clipotină condamnăta la tăcere? O zăbater de așrii, pombelii apeneți în naosul unei bășicui... Chirpii de camera (limită de îndrăzneală) ator camera. Indicii, muncitori și ingineri care transalează (după un proiect original românesc) Schitl Malter — monument arhitectonic care a vechiat Dealul Șpiru mai bine de 200 de ani. Pentru conservarea lui, locuitorii și ei mută pe o altă stradă, la o distanță de 245 m, 745 tone, deplasate cu o viteză de 2/3 m pe s. Transportul va fi și el „conservat” pe peliculă prin procedee speciale de comprimare a timpului în filmul regizat de **Erich Mastbaum** (operator: Corneliu D. George și Valeriu Cîmparu).

O. **Georg Bacovia**, Regizorul **Nicolae Cabeli** (imagina: **Poeme Chiriac, Liviu Georgescu**) parcă s-a surprins de creația artistică și motive tehnice lui Bacovia, poezii solitare al dezagregerilor lente, al obșesiorii unui timp suspendat. O reconstrucție poetică, o notă sensibilă a universului bacovian vădă printr-o fereastră împedibată cu mușcate care în secvențele finale, s-a întorscna mușcatilor, în roșu, purlind pețete pe roștul unei vieți.

• **Mihaila** are noi prefeții (scenariul și regia: **Nel Cobari**)
Din cînd în cînd, celebrul caricaturist **Nel Cobari** revine la scena marile sale filme: cinematografice, **Mihaila**, în nouă episoade artistice este o joacă neagră de psihologie și teatru, căteful, face cunoscutii cu cifrele de la 10. Împresionă celor doi vor dovedi că artele nu este o știință pătătoasă și că ea se poate învăța cu un joc auzant.

• **Telefon** (scenariul și regia: **Virgil Mocanu**)
Motanul cel rău, băteatul nou și buldogul hegemonic, virei serialului **Căbul carușilor**, sînti antrenat și în acest nou episod în țare și urmării petrecute în pace aiergator. Pretextul este o joacă neagră de psihologie și teatru, aparat pe care micii spectatori vor fi înținși, cum sînt fătoasează.

• **Antimulț** (scenariul și regia: **Olimp Vîrștescu**)
Unul dintre cei mai cunoscuți reprezentanți ai genului satiric, **Olimp Vîrștescu**, abandonează regitura de comedie pentru a realiza **Antimulț**. Din punct de vedere al copilului, **Lumea** apare ca un univers prietenos, plin de bucurii, în care răzbată însă acouri ale unor evenimente brutale provocate de adulți. Tot și sînt ca pe tot stăvil și imaginele le adresază un apel direct, amînușind-le că sînt adulți să protejeze senilitatea „antimulțelor” lor.

Dana DUMA

Beatrice COMĂNESCU

Fotografi de Victor STROE

din unghiu regizorului

Robotii.
Prietenii sau dușmanii?

Gopo și ultimul personaj inventat de el, Galax, un robot. Va imaginați desigur un decor fantastic, încau, un univers fabulos. Nicăci! Scenariu echipei **Galax-Ormu** gălăvesc, scâune, un fel, atîșe pe pereti, o cămăre obănuată într-una din casele de cîșteri ale capitalei. Pe o masă: un chip de lut, o mască la care Gopo face ultimele retușuri.

— Asta e Galax! — mă îndrăgim regizorul. E dimineață devreme, Gopo mingie lutul de parcă ar vrea să-l însuflețească. Galax ne privește impasiv și în cenusul anochi al încașperii am o senzație demingică, de început de lume.

— Ce-a fost la început? Galax sau scena? —

— La început a fost o ambile.
— Ca întotdeauna la un film de Gopo.
— Într-o zi am avut în camera de lucru, rezistri, cu rachete, Am fost întotdeauna înburbit de formă de impact pe care am o lume ca **Odiseea spatia**, **Războiul stelelor**, **Întîlnire de gradul trei**. Am hotărîi să reințific din 57, căci nu puteam să-l mai repet pe el și nici să-l ajuag, din cauza tehnicii formidabile pe care o avea, și atunci am încercat totuși tehnica de-o parte, am desenat foarte simplu un omuleț și am pus tot accentul pe idee. Și acum vreau să fac același lucru, adică robot-entroboli și film „**Anti-Război stelelor**”. Robotul meu este simplu, făcut din plastic, cu două ochi și două urechi, o matică, cu mijloace destul de rudimentare. Dar Galax are o inteligență formidabilă. Știe că a robotii au ajuta la generația a cîceva? Că au făcut satelit de la plectantroz la homo sapiens? Există și computere amuzante, care se operează. Se vede că **Oboescu** și **Chiriac** nu numai că pot răspunde la o sumedenie de întrebări (ca și să) dar se supraîncălzesc de exemplu, se aproprie de ele o manipuletoare colerice, nervoși, îl resping, fac erori și se opresc. Se vede că **Oboescu** și **Chiriac** sînt răscăsiți cu semnale stranie. Galax mai are o particularitate interesantă: este un robot cu puterizînt, ci, așa, ca o cititor pasivă, îl place, de plădă, **Victor Hugo**. Studenții mei din film și curioz, robotul, se îmbrățeșc, cu el... Cel mai adevărat comunică cu una din studiile care de inventatori, Mariana.

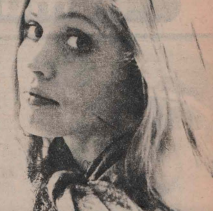
Eugeniu VODA

din unghiul actorului

Gel mai rău lucru? Un personaj nebăgat in seamă de nimeni

Primăvară cu flori, cu copii și mai ales cu copilul meu, cu soarele, cu marea și verde, cu aerul de după ploaie, ar trebui să-mi facă nesuferit platoul întințecat și figurile, cu reflectarea care te arde, dar nu-i deloc așa. Putea spune chiar dimpotrivă! Nu e un rol important cel din *Barajul* (actorului și regia: *Francisc Munteanu*), nu e un rol principal, dar mie îmi place. Intru un ghid ascuns, năvălitesc să fac „altceva” decât prin acum, năvălitesc ca personajul va trăi și poate cuiva îi va rămâne în gând: „mi doresc prea mult?” Adevărul e că nu îndrăzesc să spun ce-mi doresc și cit de mult îmi doresc în materia asta de actor. Dar să revenim în *Barajul*. Citi de ridicolă ai fi dacă te termina filmările, educatoarea mea (îndră, mai îndrăz să fiu educatoarea) ar fi un personaj antipatic sau, și mai rău, nebăgat în seamă de nimeni, o băna și plicticoasă educatoare. Dar nu va fi așa, aint convăin. O mare creație nu va putea fi, aint simțind realități, dar nici un dezastru. Aș putea spune acesteia lucruri, deșpre rolul pe care îl voi avea în teatrul (Municipal) în „Rezervația de pelicanii” — piesa lui D. Popescu în regia lui Valeriu Moroișcu în

Nici un personaj nu e secundar, chiar dacă așa apare el în film (Diana Lupescu în Barajul)

fond cite creații extraordinare aint în viața unui actor și mai ales citi actorii din lumea asta mare s-au fericit cu ele? Și ce conjunctori extraordinari! Mi trebuie pentru un rol extraordinar? Și atunci eu ce fac? Ce ar fi să... șiu poate ar trebui să... Nu, mi bine accept în așteptarea unui rol extraordinar, nici un personaj nu e secundar, chiar dacă așa apare el în film.
Diana LUPESCU

Buftea
In filmări: Barajul (titul prozator). Scenariul și regia: *Francisc Munteanu*. Filmările, începente în București și pe platoul la Buftea, continuă pe șantierul hidrocentraliei Rul Mare — Retezat, printre constructorii care au inspirat scenariul.
In distribuție: *Gheorghe Cozorici, Cristina Deleanu, Constantin Diplan, Gheorghe Dinică, Stela Popescu, Jean Constantin*

se filmează

Dialog între generații

Cuvintul „ceai” are pentru generația în „blugi” un înțeles împede, fără echivoc, altul decât pentru bunicii lor să spunem, care n-auveau prin aceleai cuvintii înțelesul auriu de băut la orice oră a zilei, dar mai ales la cineai după-amiază. Un „ceai” înseamnă adă un copil deasertor, muzică disco — locul unde, ei „stineri în blugi”, se aint împedente, inițiativa te aparține, ochiul de Argus al părinților sau al profesorilor fiind oțarbat pentru citive ceasuri. In filmul *Prea căld pentru luna mai*

Ce se ascunde sub eticheta: „un părinte bun” și „un copil neascultător”. *George Constantin și Stehan Nistor în Prea căld pentru luna mai*

Pagini realizate de Roxana PANĂ

prim-planul rolului secundar

O Penelopă modernă

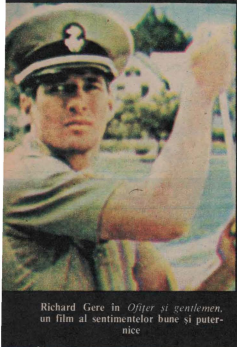
Peutru *Catrinel Dumitrescu Ca-n filme* (regia: *Manole Marcus*, scenariul: *Livia Irbegiu*) este al optulea titlu în filmografie. Primul a fost *Blut* care uoă muntelui, penultimul *Buletin de București*. Cum e acest ultim rol? O Penelopă modernă — încercă acrită să înființeze din chieva teatrului — totu un mic, cercetător (cu Caramfrin). De ce Penelopă? Pentru căi așteptă marea, e, cum se spune, „regia” a teatru biletului, care degăna „Am înfrinț”, se acuză el „Mă, și mișai să vin”, respingă să se reamene în rest, creează extemporală — e profesoră — în timpul liber îngrijite coboai destinate experimentelor actului. Și îl așteaptă... Cu rolul acesta am trecut de la „săve, studenție” la „lirere necesită”. Oricum un salt? Și callat? Pentru mine, aici, importantă nu e ați partener ca atare, ci — profesional și afectiv vorbind — faptul că e într-un film de *Manole Marcus*. E un lucru comun, dar pentru mine esențial: să nu dezamăgești în primul rând regizorul care te-a distribuit, care a avut decizicere. Și în teatrul e la fel. Pe scena, joc la Cui în „A cincina lebută” (regia: *Andrei Mihalache*, debut), joc — în deplasare — și la teatrul din Turda. Și totu, mi se pare că nu lucră. „La toți parametrii”, așa cum minea-dori...
— „Cum vă dorim și noi!

actori și roluri

Schițe de portret in mișcare

O botezătoare de la 1950 în *Misterele Bucureștilor* (scenariul: *Eugen Barbu* și *Nicoșea Paul Mihail*; regia: *Doru Măreș*) și o doctorică din ziua de azi în *Măzărlele și plinții facenariului* *Valerie Mihalac*; regia: *Alexu Croitoru*. Cum se împacă două personaje atât de diferite, atunci când filmul se lucrează în paralel și citi interpretă lor este aceeași? Răspunde acrită *Olga Deila Mateescu*: „A face roluri diferite — chiar dacă în același timp — e o șansă în meseria noastră. De fapt, întocbiștea ne aflăm „în paralel”, dacă nu ghidăm și la rolurile din teatrul, acum de pildă, la cel din „Zor” deasupra unui cub de ciment”, ultima premieră a Naționalului. In regia lui *Horea Popescu*. Revintea în film, *Apeștii din Misterele... e soția botezătorii Sutu (Teofil Vîlcu) și soția Agăștea (Marga Barbu), deci o doamnă din înalta societate, cu toa ceea ce presupune acest lucru în epocă, inclusiv dreptea de a parveni în preajma domitorului. Ji dau o veste, ce primesc pentru asta? — Ji dau în replicile ce o pot caracteriza.*

Decă în *Mistere...* am un rol de compozitie, elaborat, acrită personajului din *Măzărle...* stă, cred eu, pe spontaneitate. Magda soția inginerului agronom ajunge șef de IAS (*Văstinar Roman*) e o doctorică oținută, ea călătorește din droștie, dar, cum se întâmplă odată cu trecerea anilor, fiecare a intrat mai adinc în meserie și e mai puțin interesată de ceilății. Un concurs de imprevizibil îngrățit — curate qui-pro-quo-un-o facă să înșală concluzii false, greșite, o gata să se deșpartă de sot. Numai că...
Sansa de a fiata în paralel „epocă” și „actualitate” (*Olga Deila Mateescu în Misterele Bucureștilor*)

Richard Gere în *Officer și gentleman*, un film al sentimentelor bune și puternice

agendă de cinefil

King Kong la 50 de ani

Agenția France Presse transmite pe toate telecurile lumii la 6 aprilie 1983, următorul text: „New York. King Kong a pornit din nou asaltul lui Empire State Building din New York, cu prilejul celei de a 50 aniversări de la premierea filmului care poartă numele legendarului gorilei hollywoodiene. De data aceasta, King Kong a urcat cu ascensorul pentru a aminti new-york-estilor celebra scenă finală a filmului unde, câlțat pe un zgirle-noroi, el s-a combătut sub stăutul aviației americane. O reperișă gonflabilă a gorilei, înaltă de 25 de metri, a fost înălțată în vârful lui Empire State Building. Ea cîntărea mai mult de o tonă, și chiar dezumflată a fost necesar să se forțeze intrarea în scândurile zgirle-norilor din centrul Manhattan-ului. Armături metalice au fost puse pentru a-i permite să reziste vînturilor violente care suflă în vârful cîldirii. Ideea acestei comemorări revine directorului unei firme din San Diego, specializată în baloane publicitare, dl. Robert Vicino, un mare admirator al lui King Kong, un om de afaceri avizat.”

Dialogurile unui regizor

Chiar dacă nu ai văzut vreun film al acestui regizor bălîn și înconfomat, Samuel Fuller, merită să cunoașteri, precum dialogurile unui film bun, câteva din răspunsurile lui la un chestionar al revistei „Premiere”.

- Care e pentru dumneavoastră culmea necenzurată?
 - Războiul.
 - Care e vîntul dumneavoastră de fetică?
 - Să trăiesc 1000 de ani.
 - Care e calitatea preferată la un bărbat?
 - Entuziasmul.
 - Care v-a fi plăcut să fiți?
 - Balzac. Sau Beethoven, din cauza humoralității lui înnebinate, omenirii să aia-lăste. Sau acel om înțăr care a avut o idee de mare mare: lumina electrică și vaporii răsturnători. Fata mea mă intrăbează, din cauza unei vapoși să povestesc o poveste? Îi răspund: „De ce să povestesc? Disney de ce poartă Tăuți lui Bambi nu e un cerb?” El mi vor-

depozitii

Cu stiloul

despre un anume cinema

Alexandru Astruc — născut în 1923, va împline în luna iulie 60 de ani — este inventatorul celebrei formule a „camerei stiloul” care a făcut nouul val francez al anilor '60 și ca, ca film drăguț, încă mai fascinează, pe bună dreptate. La 25 de ani, într-o scrisoare din 1946 „Arta filmului este deocădată aceea de a nu spune nimic. Ceea ce spune o spune rău sau tăce. Adevărații autori ai filmelor sînt producătorii. Cinema-ului nu are viitor decât dacă stiloul va fi înlocuit de cameră.” Ideea profundă cerind cinema-ului să țipă cu orice literatură pentru a deveni o artă de sine stătătoare. Chiar dacă autorul ei nu și-a realizat viziunea în filme importante, Astruc rămîne un spirit viu, puternic, în tot ce scrie cu stiloul despre cinema. Iată câteva fraze dintr-un articol recent asupra unui film bine cotat și printr-o Occidentului '83 (*Officer și Gentleman*, cu acel Richard Gere din *Yankee* bine primit și la noi) dar care au o întințime, după ochiul nostru, mai presus de strictă judecată de valoare.

— Ne-am lăsat într-află de conștiență, de la André Gide încocoșă că bunile sentimente nu dau decât literatură proastă, și deci cinema prost, epoca noastră, cu cinematele și lașitățile ei, este află de strănă de tot ce poate însemna abnegație, cunș, depășire de sine în sensul conștient, aceste sentimente au devenit află de suspecte, dacă nu ridicole, încoț ești ultimul golanșion în fața unui film care face apel la tot ce e mai nobil și mai generos în noi. O operă care îl aduce la lumină în ochii prin speciozitatea grandorii și umane, surprinse în așara cea mai elementară, departe de orice compromisi. O operă care în loc să încercare să ne clișiga prin dezvoltările vicliului și a corupției ne arată filme în luptă cu ele înșele. — Simț aici în domeniul tragediei, înșim într-un arareflet dar află de omeneș încoț dar suferite curate și bine călitate au aceea la ei. Se va vorbi de melodramă dar melodrama este viața, cum o spunea Viacom: „În cinema, genială conștină în sublimarea melodramei” (să-l nă). Succesul acestui film — în S.U.A., la box-office, îl săă înșim ET — dovădește că publicului îi place să mearșă spre ceea ce depășește, mai înalt decât el, și îndrăz să-găsiți că există oameni de excepție, avînd înțuși chipul tău sau al meu, care nu mă înșop în fața tău unui efort pentru a-și realiza viziunea, care și-a să plăsească pe acest drum înșopit ce duce la stăpînirea de sine.”

— Un întreg program în această suferință conștină cuprîns într-un articol care se și întințuează: „Bunete sentimente sînt deocădată cele, mai bune.”

viata ca în filme

Noi episoade ale Dallas-ului

În numărul datat 1 aprilie, sub titlul dramatic: „Distorsii Dallas-ului”, și Toți actorii Dallas-ului retrăiesc în viață nefericirile lor de pe ecran. „Pari Match” comentază pe larg și fieră prea mult umor o seamă de fîrmișări care nu prea par plăcile de 1 aprilie, ci curate nanocroci căzute pe capul unor monștri află de sacri și de celebri încă probabil că ar fi trebuit ocrotiri, ca un sancțiu, de inconștințența de a se fi născuți. Autorul, relativ numeroase fapte nu prea turburătoare la urma urmei în planul etern, pare a fi din ce în ce mai mîrș și aflăfă că boile, accidente și pasionale blînde prin viața actorii artii, ca la ele acasă. Astfel, pentru a începe cu mamaele, interpretă lui Ellis Ewing (Barbara Bel Geddes), după ce a avut prin '72 de suferință la moartea soțului și mai, după ce a trăit durerea pierderii lui Jim Davis-Jack Ewing, echivocata de ea „ca o ciuda pierdere a unui soț”, și, în sfîrșit, după ce era pe punctul de a-și opărea viața înșim Jim Capice, producătorul serialului — de la deosebitiv — în martie 1983, o referință înșimă: rugă, de cinci ori, în luna iuliană, iunie, acțiuă o înșim sigură că va apare pe platou, sfîndiț trebuie să fie cineva ce află să împiedice pe frații Ewing să facă prostii! Nu mai are semnificativ — ca să zicem așa — apără accidental suferință de mama reală a lui J.F., Mary Dallas, o vedetă celebră în comedia muzicale ale Broadway-ului prin anii '50—'60. Taxiul cu care mergea spre un restaurant e fost lovit violent.

bește? El nu povestește? În sfîrșit, țipul cu corabia beață a fost scrisor, și plecat în Africa și a devenit om de afaceri. Mă-r fi pău-țu să fiu ca e. Se numea Rimbaud!”

— Eroul dumneavoastră preferat în viața reală?

— Eroul meu? Un neocunștor care n-are măcar o piatră pe mormint: Tom Paine! Ce să înșim în urma lui? Nu mare lucru. Doar două

Rubrica
"Filmul, document al epocii" —
Documentul, surșă a filmului-este realizată de Radu Cosovei

Cele trei „graiți” miliardare

Documentar sursele filmului

Rumena Trifonova, un mare talent al lungmetrajului artistic, înnoțesc destinul unei violoniste bulgare

cinefilia, ca text

O frază, pe stradă...

la o concluzie neașteptată, de profundă seriozitate, care ni privește pe noi, moderni, ce ai de oboseală) de „originalitatea artei”

— Cu fraza tinărului de pe stradă mă întorsesem în o altă viață a omului, cu altă „înțelegere” a artei, splendidi în naivitatea ei, sărind înapoi peste etapele unei evoluții minime în viziunile acestei obscure (obscure pentru mintea noastră care nu mai e în stare să înțeleagă în esență și nici măcar să o conceapă existența), arta nu înseamnă invenția de termi originali și poate nici măcar „tratarea” personală a unui subiect, ci sustinerea aproape în anonimul a unui moment dintr-o dramă preexistențial, dar fără început și fără sfârșit, în mintea acestor oameni, nu există noțiunea netă de separare a subiectului și conștiința individualității lor, în definierea operelor artistice. Si, totuși, în mod pentru noi miraculos, inexplicabil, aveam o oră, o trăire, o înțelegere întrași, unul să o zămislească și să o cultive...

Pentru „noi, moderni”, cei care nu o dată pretindem că înțelegem arta mai bine decât grecii și egiptenii și perșienii întreprindem-ne atît de puțin înțelegem noi mai observăm că Elena din Troia era Elena din Sparta? — această forță a substanței dramatice, indiferență la vanitatea creațiilor, trăirea sa nu dea acea afișă umilită, fără de care nu există creație. Iată la ce deschidere nu oricînd ne poate duce o simplă exclamație auzită pe un bulevard.

Învațăm o rubrică nouă. Cinefilia ca text: sub apăsarea unei embleme, în care scriitorii noștri contemporani, cultura cinematografică intră tot mai abundent și mai substanțial, conținând la metafora literară, la argumentația critică, la adfincion orizuntului problematic. Cinema-și, viziunea, spiritul lui au drept de existență în bătrîna și impușcătoare castă a literaturii românești, acolo unde timp de decenii au fost privite cu secretă suspiciune față de o artă a umbrelor. Tudor Vănuș renunța încă din 1955, fără să fie de acord, neîncrederea scriitorilor români — dîntoseșura urmărit de gîndul definitivului — în înțelegerea mîcștoarea de pe pițcă, incapabil, în ochii lui, să rămiînă precum cuvîntul. Nu mai este cazul. Scriitorii dintr-o cîmă serioși și mai artați — ca Sorin Tîlci, Virgil Duda, Dumitru Solomon și, în frîndurile de mai jos, criticii Alexandru George — nu asudîm pasivare, lor pentru cinema, influența lui în arta lor. În ultima sa carte „Simple întâmplări în gînduri și spații”, titlu perfid metod pentru dezvăluirea unor subiecte și complicate asociații între viață și cultură, Alexandru George construște un eseu placînd de la un strict auzit pe stradă la care urechile oricîrui cinefil nu poate să nu se culșeze.

„Acum mai mult ai, cînd pe ecranul cinematografelor noastre a început să joace filmul lui Căpățînia, Electra, am auzit pe stradă un tînr care a recomandat unui prieten de-a sîu, filmul în termenii următori: — Dîntă, bă, să-l vezi; nu e cine știe ce, dar, urmare, lui Elena din Troia! A face vreo legătură și încă vreo subordonare între filmul lui Căpățînia și o producție americană care, fabricată cu intenții vădit comerciale, cum era aceea Elena din Troia, mi s-a părut atunci ceva așa de insolit și de hilar încît mi s-au mîm abîntat să nu izbucnesc. În ris Apoi, după cîva timp, am început să mă gîndesc mai bine și exclamașia acest tînr de pe stradă nu s-a mai părît întru totul ridicol. Electra e, într-un anume sens, urmare, Elena din Troia. E o „urmare” nu numai pentru că prezintă un episod ulterior dintr-o mare serie narativă, dar și pentru că în spiritul celor care au răscușit sau au oferit material, ba chiar și al celor care au înșălat în primele ei linii acțiunea, cu aproape 3 000 de ani în urmă, aventurile „mă frumoșii” compoșta Elena la Troia (cum i s-a zice mai la propriu, căci era de fapt Elena din Sparta) era urmată de tragicele concluzii de la curtea Atracii...”

O dată stabilită deci situația — hilară! — eseușt întorcece pe dos problema, așuînd

O mai înșeși minte pe Rossana Podestà? A fost cîndva Elena din Troia...

gice dintr-o zonă a Bulgariei de azi, unde Românii, spre secolul II și IV, li instalaseră civilizația. O familie de salteni contemporani așuă arheologii în sălătură lor. Altă imagine clasică. Toșea însă modifică unghiul de vedere și civilizația de odinioară se confruntă cu cea de azi, în numele unui dramatic umanism. De la frumusețe și trufia obiectelor care au învins timpul, apărutul trece decădă — dar fără grandioșență și toș — la viața oșii și a acestui sat, la oamenii lui care descoperă în arheologie nu numai o pasiune dar și o îndreptare pentru întrebări care se ridică deasupra lăutului increment. În fea eșemerului devenit etern, emoția omului de azi se întorcece spre condiția sa, nu mai puțin dominată de aceeași tensiune între trădători și veșnic. Laonic, textul documentarului adăpășta fundamentala: „E fără îndoială că aceste vestigii ale trecutului li joacă osemntru — ca pe cif de acurță le e vală, pe atîi de puternică este nevoia de a lăsa o urmă pe pămînt”. Creașia învîșve eșemerul existenței. Etern — în concepșia artistice — nu e dechit un nume pentru triumful genului omesc.

Poate să pară curioș că se înțelegă dintr-un simplu documentar despre Cheva să pămînt arheologic. Dar e tot fără îndoială că și rămiînă ca un vas de ceramică al secolului al XX-lea, pe care să înșeși veșnică patina a omului de a lăsa o urmă deșpre sine, ca în lumea aceea a lui Sădoșevna, cu omul acela simplu și singur, amintit de ideea de a sapa tîrîni, pentru a se pto că e a trelor prin lume.

Ben Washer, agentul ei financiar și totodată prietenul ei, fiind omorât pe loc, femeia, azi în vîrsta de 68 de ani, să așe cu fracturi de coastă și de bazin, J.R. întreprînd filmul pentru a așera — ca un copil bun — la căpătîliu. „Tot un accident de majă și suferinșă Jared Martin interpretul lui Dusty, amantul lui Sue Ellen) reinviat în serial după o catastrofă artistică, iar azi, în viața de pămînt, ratînd un viraj și căzînd într-o răpă adifică. Norocos ca și Dusty, omul a scăpat foarte scur și a așera chiar la timp pe platou.

Venind foarte deșpre Sue Ellen, se pare că aici glăim bombă-bombolero — ca să nu șupnem și noi „biestem” din tîtu, numai neplîcîndu-ne cuvîntele mari în fața unor evenimente mici: integrarea eroinei Linda Gray, dată de attea ori ca exemplu pentru soliditatea vieții ei familiale. În contrast cu ceea ce doșca pe pînză și pe stîcă, divorțată după 21 de ani de viața lingă Ed Trastar, un om așezat, la noștă lui, în viața de pămînt, după un viraj și căzînd într-o răpă adifică. Norocos ca și Dusty, omul a scăpat foarte scur și a așera chiar la timp pe platou. Venind foarte deșpre Sue Ellen, se pare că aici glăim bombă-bombolero — ca să nu șupnem și noi „biestem” din tîtu, numai neplîcîndu-ne cuvîntele mari în fața unor evenimente mici: integrarea eroinei Linda Gray, dată de attea ori ca exemplu pentru soliditatea vieții ei familiale. În contrast cu ceea ce doșca pe pînză și pe stîcă, divorțată după 21 de ani de viața lingă Ed Trastar, un om așezat, la noștă lui, în viața de pămînt, după un viraj și căzînd într-o răpă adifică. Norocos ca și Dusty, omul a scăpat foarte scur și a așera chiar la timp pe platou.

— Pe românșe. În limbă caragialesă: „Jună sînt (42 de ani), beșă sînt, ni nimeni să mă depănd”. Se mai acșupă la avariatore acestui AlanDias, revolta lui Patrick Dury, breva bunuș Bobby, persoana li fei de poștă în viața ei și pe acoran: li ameninșă că se retrage, dacă rotul lui nu are așeși unele situașii nice, de om al dracului. El șeșă picșetă, săracuș, să tot fie bunuș-bunor. (Intr-o declarașie, tot în „Paris Match”, Dury șpunea că dacă ar fi așuș un frate că J.R., demuș li rușeș gura). El nu vrea nici muștă bani, ci mai multă complexitate. Și înocă, viața pînză la urmă are și ea hazuș ei, se mai observă că în viața ei toată distribușia omului o doșca bine — dacă precizăm că mama sa coș adeșvîrșă e într-o senina comșescentă după acșide, în care J.R., Larry Hagman, care, de 28 de ani, formează cu Maj, o șeșă, „cea mai fericită pereche din lume” și mare albuș pretentș, decă și nu se țumeșe în jurul său. Morăș, am zice să o tragă înegalabilă bășine din toșă „Muppets-șor”. Foarte educașiv spectaculoș. M-am dus acșă și am luat o carte în mînă”.

cronica genurilor

Ce înșeamă „eternul” pentru un documentarist

Nevena Toșeva este una din personalitășile puternice ale școlii documentarului bulgar, impunînd prin forșta tenace cu care izbuteșă să „deș acșuteș gen (nu deș prea mult) în umbra „lungmetrajului artistic” (ce expresișe — dimensiunea unor probleme filosofice ștrîșe legate de natura profundă a omului. Nimeni mărușt nu idicîș în tratașea acșor probleme la zi, care face factorial dîntoseșura a acestor șeș acșurmetraje, „rupș din viașă”. Individual și șocial sînt bine ștrîșe, privite drept în ochi, fără teamă de contradicșie deșzvelute. Logica unui film în stilul foarte modern și curîntă *Ceramica de Butevo* e exemplară pentru o deșno optică artistică.

— La prima vedere, avem de-a face cu un ciclu de documentar despre decăștrările așeșor.

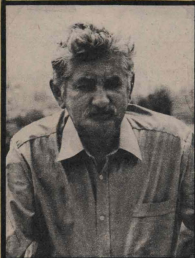

În viață, ea divorțază, lășînd copîli tatălui (cu fetița ei de 17 ani) în Dallas. Linda Gray divorțază de J.R. și se recăștoarește tot cu el.

9 Mai 1945 - 9 Mai 1983

Filmele Victoriei

Francisc Munteanu, scenaristul și regizorul celor mai multe filme inspirate din lupta antifascistă a poporului român

Un film antifascist trebuie să fie și un memento și un semn de alarmă

In cinematografia ortodoxă (iar care a cunoscut și a înțeles plin pe tot parcursul fascismului, învins, filmele pe această temă ocupă un loc important. Creștii că în cinematografia noastră tema a fost „apuzată”?

— Fără îndoială, nu în general temele majore, să dau un singur exemplu: „Pomoe și Julieta”, se meară de secole și secolă, în toate variantele epocii. Ultima reluare „mare” a fost „Love story”. Dar să revenim la subiect, la întrebarea concretă. În România, lupta antifascistă a avut un caracter aparte, complex: a început imediat după subjugarea economică, politică, a continuat apoi cu lupta concretă, la început ilegală, pe urma armată, totată. Eu, personal, am scris mai multe scenarii și am regizat câteva filme legate de această temă. Nu să înțir deciți clișee: Văturile Dunării, Furtuna, Cerul n-are grăzi, La patru pași de infinit, Tunetul, Cerul începe la etajul III, Piațuțu, Războianul, Sifera Teresa și clăvoti, Detasamentul Concordia. În fiecare scenariu, în fiecare film, am căutat un al unghi de vedere. Desigur, trecerea anilor m-a deșchis o altă perspectivă, o mai bună înțelegere a evenimentelor. Referințe la lupta antifascistă făcute de tovarășii NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al partidului, au lărgit creatorilor artă înțelegerea evenimentelor, în ceea ce mă privește, având experiența filmelor antifasciste, mă propășea să realizez încă un film, mai profund, mai direct legat de esența acestor lupte. Sunt convins că tema antifas-

ciată în filmul românesc va reveni și va dăinui în timp

— Ca scriitor și regizor care a abordat „anăntur” această temă — ce pare a fi una din constantele filmografiei și literaturii dumșevărești — de care secărăți sau moment vă simțiți atestat?

— E o întrebare mai grea, pe care dintre copii îl lubesc cel mai mult? Răspunsul e unul singur. Pe toți. Desigur, se putea numi fragmente din romanul „Statuile nu rid niciodată”, din volumele de povestiri „Hotel Trieste”, „Prietenul meu Adam”, din volumele de memorii „Damenii, tapia, amintiri”. Mi-ar fi greu să le înțir pe toate. Sevoente din o mulțime de filme, de exemplu finalul din **La patru pași de infinit** sau finalurile din **Cerul începe la etajul III**, moarea eroulor din **Tunetul**, pentru mine, sint definitive.

— Unde vi se pare că ați spus ce voiați în filmele cu această tematică?

— Filmele antifasciste pe care le-am făcut au fost toate filme de autor. Am spus tot ceea ce am vrut. Din păcate, la unele, mie nu mi-au fost lucrurile clare și mi-a lipsit lupta perspectivei. Și mai e ceva. Primă de un subiect, discerau greu esențialele de detalii, pentru că filmul se construiește din detalii.

— Ce momente sau secvențe, dacă le-ați re-lue astăzi, le-ați face altele?

— Și la întrebarea asta e greu de răspuns: încă n-am avut ocazia să fac cea de am mălcut. Dar cum crearea unui film este căutare, cred că toate le-aș face altele, fără să fiu conștia că acest „altfel” ar fi mai înțuit. M-am gândit de multe ori cum ar realiza o două oară, cu o altă distribuție. La patru pași de infinit... Probabil, profesional, mult mai bine, dar e tot atât de probabil că ai pierde ceva: prosopietatea. Și prosopietatea este marele atu al vârstei. Mircea Albulescu rectă bine. Am auzit aceeași poză recitată de un copil de clevă ani. Copilul nu făcea pauzele studiate ale lui Albulescu, nici sublinierile de figură, nu avea nimic lui. Avea doar prosopietatea vârstii.

— Ce-a însemnat documentare, și ce-a însemnat autobiografie în aceste filme și în aceste pagini de literatură?

— E foarte greu de diferențiat experiența de viață de documentare. Sint oameni care nu reușesc să se documenteze din proprie lor viață. Sint creatori timide care n-au fost pe front, care n-au avut activitate ilegală și au realizat filme de război bune. Văseni, de exemplu. Prima mălcutare s-a realizat în perioada războiului. E normal că această perioadă să fi lăsat urme în creația mea.

— Ce imagine, stare sau idee n-au ajunsă cheletelor în Europa nu poate trece ca un fapt caecare, nu poate fi o simplă informație de găsit. Un film antifascist poate trezi conștinție, poate concretiza în mintea spectatorului înțir gravitatea faptelor, poate fi mobilizator în marea luptă pentru menținerea păcii. E mai oportun ca oricând.

— Cuplul Ana-Mihai ce loc ocupă în aceste filme, din această perspectivă?

— Cuplul Ana-Mihai e într-un fel Romeo și Julieta în perioada războiului. Exagerat puțin. Dar Ana și Mihai reprezintă în toate filmele mele, viitorul. Viitorul și dragostea, fidelitatea, viața. Ei sint cei care se sacrifică, ei sint cei care supraviețuiesc.

— O ultimă întrebare: le ce lucrăți?

— La un film închinat constructorilor hidrocentralei de la Rîul Mare — Retezat. Are un titlu poetic: „Un petec de cer” dar filmul reflectă munca de zi cu zi, frământările, bucuriile oamenilor care muț muț și seavează funduri de mări.

— Vă mulțumesc și vă dorim să vă realizați toate proiectele!

interviu realizat de Roxana PANĂ

Ostași cu și fără uniformă (Detasamentul Concordia cu Ovidiu Iuliu Moldovan, Cornel Coman și Mircea Șeptic)

niciodată în film, au rămas în pagină scrisă sau doar în memoria activă a cineastului?

— Scind volumele de amintiri, miam dat seama că lucruri n-au fost transpuse în filme. Vorbesc de ceea care ar fi meritat. Celo din pronoarea, de exemplu, sau primii ani de după război. De altele, desigur, această epocă s-au realizat filme bune. Din păcate, s-au realizat și mai puține filme contemporane. Și aici, înțira generală de regizori, supraviețușii de cele mai multe ori, au rămas creatori. Datori, pentru că experiența lor de viață își trage seva din ieri, din azi, din mine. S-au făcut filme despre distragerea unui pod la Canalul Dunărea-Marea Neagră sau construit patru poduri și nu s-au realizat încă un film. (mi) care scuze pentru divagare. Interviu această are altă temă.

— Ce însemnă astăzi, mai ales în perspectiva tinerilor generații de spectatori, un „film antifascist”?

— Un film antifascist în conștința tinerilor trebuie să fie un semn de alarmă. Mai ales azi, când focarele de război pe le toate continentele se înțir de o dată. Amplierea re-

Nr. 5
Anul XXI (245)

Cronica

Revistă a Consiliului
Culturii și Educației Socialiste
București, mai 1983